

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **J. J.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 687/24, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2016 (chybně označené jako ze dne 16. 1. 2016), č. j. KRPB-25842-21/ČJ-2016-060023-50A, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2016, č. j. 32 A 3/2016 – 32, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 3. 2016, č. j. 32 A 3/2016 – 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba podaná proti rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 687/24, Brno (v rozhodnutí krajského soudu nepřesně označená pracovištěm jejího oddělení v Hodoníně), specifikovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím byl stěžovatel dle § 129 odst. 1 a § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 30 dní zajištěn za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního

předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

[2] Stěžovatel byl dne 1. 2. 2016 kontrolován policejní hlídkou ve vlaku jedoucím z Vídně do Gdyně. Při kontrole nepředložil žádný cestovní doklad, proto bylo vydáno napadené rozhodnutí. Při následujícím správním řízení bylo zjištěno, že si požádal o azyl v Německu.

[3] Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Uvedl, že je mu znám z úřední činnosti minimálně jeden případ, kdy transfer do Německa byl uskutečněný, proto soudu nevznikly pochybnosti, že předání cizince do Německa nebylo alespoň potenciálně možné.

[4] Stěžovatelem uváděné počty nerealizovaných transferů do Německa za období od září až prosinec roku 2015 (celkem 12 žádostí o transfer a žádný nebyl realizovaný) jsou natolik nízké, že nemohou mít vypovídající hodnotu. Pokud je počet žádostí takto nízký v rádech jednotek, nelze bez dalšího z neuskutečněných transferů usuzovat na nefungování systému předávání cizinců do Německa.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Kasační důvod spatřuje v nesprávném posouzení eventuální nerealizovatelnosti transferu do Spolkové republiky Německo (dále jen „Německo“). Konkrétní případ, na který krajský soud upozornil, kdy byl realizovaný minimálně jeden transfer do Německa, nelze užít jako vodítko, jelikož daný případ byl specifický tím, že na zajištěného cizince byl Německem vydán zatykač pro krádež. Existoval zde tedy naprosto specifický zájem na předání cizince, aniž se očividně jednalo o zájem na funkčním a pružném fungování dublinského systému. Takový případ nemůže sloužit jako zásadní a podstatný argument pro neakceptaci námítky spočívající ve zcela absolutní nerealizovatelnosti transferů do Německa. V případě stěžovatele ovšem jde o naprosto typického migranta, který v Německu požádal o azyl, ale to opustil.

[7] Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[9] Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, mají správní orgány povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 129 zákona pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.

[10] Stěžovatel v žalobě uvedl, že úspěšnost transferů do Německa byla v roce 2015 od září do prosince 0 %, proto nebylo potenciálně možné předání do Německa a napadené rozhodnutí je tak nezákonné. Krajský soud se v napadeném rozsudku s touto žalobní námitkou vypořádal dvěma způsoby. Za prvé řekl, že je mu znám minimálně jeden případ, kdy k předání došlo, a za druhé uvedl, že neúspěšných transferů je tak malé množství, že pouze z tohoto nelze vyvodit závěr o nefunkčnosti celého dublinského systému. Stěžovatel v kasační stížnosti brojí pouze proti prvnímu způsobu vypořádání, který považuje za nosný důvod odůvodnění napadeného rozsudku.

[11] Kasační soud nesouhlasí s názorem stěžovatele, že napadená argumentace je jediným nosným důvodem odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatel napadá pouze dílčí část odůvodnění rozsudku, jehož argumentace byla vystavěna i na jiném důvodu, který samostatně ob stojí. Soud tak nepovažoval za podstatné se s danou kasační námitkou vypořádat, jelikož i kdyby byla důvodná, nepůsobilo by to nezákonnost rozsudku.

[12] Jak se již několikrát Nejvyšší správní soud vyslovil, rozsudek krajského soudu nezruší, byť je založen zcela nebo zčásti na nesprávných důvodech, pokud je tento rozsudek přezkoumatelný, řízení před krajským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a současně může Nejvyšší správní soud postavit na jisto, že výrok rozsudku krajského soudu je v souladu se zákonem, aniž by překročil rámec věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správními orgány (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS a rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 – 66).

[13] Jednou z nosných myšlenek napadeného rozsudku je argumentace o nedostatečném počtu neúspěšných předání do Německa tak, aby mohla mít statisticky relevantní vypovídající úroveň. Toto odůvodnění bylo samo o sobě dostatečné pro zamítnutí žaloby. Danou argumentaci však stěžovatel nenapadá. I pokud by tedy kasační soud přisvědčil námitce uvedené v kasační stížnosti, rozsudek krajského soudu by stále splňoval výše uvedená kritéria zákonnosti.

[14] Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí nemůže být pojímána tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každé jednotlivé tvrzení účastníka

řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, či ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09).

[15] Nejvyšší správní soud nicméně nad rámec uvádí, že argumentaci krajského soudu ohledně nepoužitelnosti statistických údajů prezentovaných stěžovatelem v žalobě z důvodu nízkého počtu těchto údajů považuje za správnou. Dle názoru kasačního soudu nelze považovat 12 neúspěšných transferů za 4 měsíce jako dostatečně velký vzorek pro možnost užití statistických metod a uzavřít, že nelze předání cizince do Německa realizovat (k tomu obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 9 Azs 10/2016 – 23 a ze dne 17. 2. 2016, č. j. 9 Azs 11/2016 – 24). Pro úplnost lze na základě aktuálních informací doplnit, že předpoklad žalované, že předání je realizovatelné, byl správný. K předání stěžovatele do Německa došlo dne 23. 3. 2016.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud kasační námitce nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

[18] Nejvyšší správní soud dále ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Jde o odměnu za 1 úkon právní služby (podání kasační stížnosti), celkem v částce 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů) a náhradu hotových výdajů, celkem 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 3 400 Kč. Ustanovený právní zástupce je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o příslušnou sazbu DPH, celkem tedy na 4 114 Kč. Přiznaná odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu